

Kázeň z evanjelických Služieb Božích v Bratislave (Nový kostol),
Pamiatka zosnulých, 3. nedeľa pred koncom cirkevného roka, 6. 11. 2022,
8.30/10.00 (s VP); ES 366, 669, 696, A 83, ep.: 1.Tesalonickýn 4, 13 – 18

1. Timoteovi 6, 12b: „*Dosahuj večný život, do ktorého si povolaný.*“

Bratia a sestry v Kristovi, drahí hostia, milí priatelia!

Istý rabín – v čase, keď učil v škole – prišiel o dve deti. Keď sa v ten deň vrátil zo školy, jeho žena nevedela, ako mu správu povedať. Rabín dostával pri svojej činnosti často otázky, tak sa mu aj ona rozhodla dať otázku. Manželka sa ho spýtala: „Priateľka mi pred časom požičala niekoľko cenných šperkov. Oblúbila som si ich, no teraz ich chce späť. – Čo mám robiť?“ Rabín jej nahnevane odvetil: „Ako len môžeš váhať s vrátením toho, čo nie je Tvoje?“ Vtedy ho žena chytila za ruku a bez slova zaviedla do miestnosti, kde ležali dve mŕtve deti a povedala: „**Tu sú šperky, ktoré musíme vrátiť.**“ Rabín klesol na kolena a po chvíli ticho zašepkal slová, ktoré kedysi v podobnej situácii vyslovil biblický Jób: „**Hospodin dal, Hospodin aj vzal, nech je požehnané meno Hospodinovo**“ (Job 1, 21).

Bratia a sestry, keď na **Pamiatku zosnulých** myslíme na **vzácné šperky, ktorými boli pre nás naši drahí, šperky, ktoré sme museli vrátiť Bohu – Darcovi života**, daj nám Pán Boh, aby sme aj cez slzy, nárek a bolesť dospeli k onomu vyznaniu: „*Hospodin dal, Hospodin aj vzal, nech je požehnané meno Hospodinovo.*“

1) **Pamiatka zosnulých nám pripomína, že naši drahí, s ktorými sme v živote spojení, sú ako požičané vzácne šperky, ktoré raz musíme vrátiť.**

Nie je to jednoduché, lebo tvárou v tvár smrti sa vynárajú mnohé otázky:

Povedal som človeku, ktorého už niet medzi nami, aký bol pre mňa dôležitý?

Venoval som mu dostatok času?

Poprosil som ho o odpustenie toho, čo som zanedbal, čo som mu zostal dlžný?

Tiež: Viem mu odpustiť, čím sa on voči mne previnil?

Sú to neľahké otázky, ktoré zostávajú aj po smrti. **A sme pri tom druhom:** Uvedomujúc si svoje podlžnosti v láske,

2) Pamiatka zosnulých je nám podnetom, prosiť Boha: Pane, zmiluj sa – odpusť mi!

3) Na Pamiatku zosnulých nám znie Božie slovo:

„Dosahuj (uchopuj) večný život, do ktorého si povolaný.“

Túto výzvu adresoval apoštol Pavel Timoteovi, svojmu spolupracovníkovi. **Timotea už dávnejšie uchopil Kristus.** Pavel píše (2Tim 1, 5) o Timoteovej nepokryteckej viere, ktorá prebývala najprv v jeho starej matke Loide a v jeho matke Eunike, ale – Pavel je presvedčený – že aj v Timoteovi.

Pretože Timotea už dávnejšie uchopil Kristus, môže Timoteus dosiahnuť večný život.

Podobne, keď sa apoštol Peter začal topiť vo vlnách Genezaretského jazera a vykrikol: „*Pane, zachráň ma!*“ **Ježiš vystrel hneď ruku a uchopil – zachytil ho. To, že nás Spasiteľ**

uchopí, je zásadné. A On to robí. Slová, ktoré čítame v Žalme 73, 23: „Držíš ma za pravicu“, robí Pán Ježiš pravdou v živote každého človeka. Vďaka tomu je možné počúvať – nasledovať výzvu: **Uchopuj – „dosahuj večný život.“** Pre každého z nás platí: **Uchop vierou Ježišovu ruku.** On nám – tebe i mne podáva ruku, no bez viery, ktorá uchopí Kristovu zachraňujúcu ruku, by táto iba rozrážala prázdny vzduch. **S Ježišovým zachraňujúcim, „Áno“ k nám, musí byť v súzvuku naše „áno“ viery.** „Bez viery však nie je možné páčiť sa (Bohu). Lebo ten, kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a odplatí sa tým, ktorí Ho hľadajú“ (Žid 11, 6).

Prečo? – Bez viery – úprimnej dôvery, nemôže jestvovať nijaký funkčný vzťah. Bez dôvery nefunguje vzťah medzi ľuďmi – napr. v manželstve či na pracovisku), bez viery nefunguje ani medzi človekom a Bohom. Preto **nám aj dnes, keď myslíme na našich zosnulých, znie Božia výzva: „Dosahuj (uchopuj) večný život, do ktorého si povolaný.“**

Náš život nie je ako písomná maturita, ktorú píšeme najprv ako koncept – ako predbežnú verziu na nečisto a potom prepíšeme a odovzdáme na posúdenie. Myšlienky na smrť, na našich drahých zosnulých, sú aj výzvou: **Nezabudni, že svoj život píšeš ako čistopis – ako finálnu verziu, ktorú Pán Boh posúdi.** Nie nejaký Boh „zákerák“, ktorý sa teší, že nás má v hrsti a spočíta nám všetko, v čom sme sa previnili i to, čo sme zanedbali. **Ruka, ktorú k nám náš Pán a Spasiteľ vystrel,** nie je zverák, z ktorého niet úniku. **Je to milujúca ruka Toho, kto pre**

našu záchranu prijal trest určený nám a obetoval za nás na kríži svoj život.

Jedni rodičia vyslovili pri krste svojho dieťaťa pranie, aby na krste zaznela kázeň na text: **„Dosahuj (uchopuj) večný život, do ktorého si povolaný.“** Po čase ich dcérka zomrela len ako 16 ročná na chorobu srdca, ktorú lekári nerozpoznali. Pred pohrebom rodičia poprosili, či by mohla na rozlúčke zaznieť kázeň na rovnaký text ako pri krste ich dcéry. Farár im rád vyhovel. Pochopil, že rodičia tým **pri krste** a vo svojom žiali **i pri hrobe vyznávajú: keď Pán nás uchopil, smieme aj my vierou v Ježiša Krista uchopiť – dosiahnuť večný život.**

Iste, aj v pozemskom, živote môžeme všeličo dosiahnuť: vzdelanie, ktoré nám umožní vykonávať vytúžené povolanie. Môžeme dosiahnuť úspechy, uznanie, spoločenské postavenie či kúsok šťastia. Ale časný život pominie, lebo **sme tu len hosťami a pútnikmi, ako všetci naši predkovia** (por. Ž 39, 13). Cintoríny sú toho svedectvom. Uchopiť, dosiahnuť večný život, to podľa Písma sv. značí nasledovať Krista – vo viere sa odvážiť konať podľa Kristovho slova (prečítaj: Ján 15, 5).

S úctou sa rozpomíname na našich zosnulých. Ďakujeme za požehnanie, ktoré sme skrze ich lásku starostlivosť a mnohú službu prijali. Odovzdávame ich Božiemu milosrdenstvu. **Ich údel už nemôžeme ovplyvniť.** To, čo ovplyvniť môžeme, je chopiť a verne sa držať zachraňujúcej ruky Pána Ježiša Krista.

Pretože Pán Ježiš Kristus nás uchopil, smieme vierou v Spasiteľa uchopiť – dosiahnuť večný život, do ktorého sme povolání. „Dosahuj večný život, do ktorého si povolaný.“

Amen. Použitím myšlienok Eduarda Hallera a iných prameňov: [Martin Šefranko](#), evanjelický a. v. farár